

udtalte denne Tanke, og da hans Minister, det ærede Medlem Hr. Rode, replicerede til Talerne den Gang, gjorde han ikke en eneste Bemærkning, som i mindste Maade tog Afstand fra Hr. Henningsens Udtalelse. Jeg blev derfor meget forbavset, da jeg saa, at vi ogsaa paa dette Punkt, skulde have Vanskeligheder med det ærede Medlem Hr. Rode. Jeg troede, at han vilde have følt sig bundet til de Udtalelser, der oven i Købet med første Prioritets Ret blev fremsat af den radikale Ordfører, den Gang det ærede Medlem som Indenrigsminister i 1920 fremlagde sit Forslag. Men jeg kan altsaa forstaa, at ogsaa disse Udtalelser af det ærede Medlem Hr. Henningsen skal kasseres — jeg synes, der hviler en meget uheldig Stjerne over det ærede Medlem Hr. Henningsen i saa Henseende.

Endnu har jeg kun en Slutningsbemærkning til det ærede Medlem Hr. Rode angaaende det store Princip om Overgangen fra 60 til 65 Aars Alderen. Ogsaa her havde jeg med Henblik paa hans egne tidligere Udtalelser ventet en noget større Forhandlingsvillie fra det ærede Medlem. Jeg siger intet som helst til, at det ærede Medlem ønsker at opretholde 60 Aars Aldersgrænsen, det har han ogsaa tidligere udtalt. Men da vi drøftede Spørgsmaalet her, den Gang det ærede Medlem selv var Minister og selv stod som Forslagsforelægger, og da han paa dette Omraade replicerede til det ærede Medlem Hr. Thomas Larsen og mig, som den Gang havde udtalt Ønsket om at gaa noget højere op med Aldersgrænsen, da udtalte det ærede Medlem sig langt, langt mere forhandlingsvillig og langt mere imødekommende. Han udtalte udtrykkelig, at man med Henblik paa en Invalidforsikringslov, som her kunde frembringe en naturlig Overgang, meget vel kunde tænke sig at forhandle om en Forhøjelse af Aldersgrænsen. Han udtalte ganske vist, vendt mod Thomas Larsen, at han ikke kunde tænke sig at gaa saa højt op som til de 70 Aar, som Thomas Larsen krævede, men der laa alligevel i hans Slutningsudtalelse i Virkeligheden en Indrømmelse af, at han kunde tænke sig at gaa et ikke saa lille Stykke op i 60erne, og de Forudsætninger, som den Gang krævedes for en saadan Gang op i 60erne, foreligger nu i Invalidfor-

sikringsloven. Men jeg indrømmer det ærede Medlem, at der her mellem Invalidforsikringsloven og Aldersrenteloven er et Terræn, hvor der maaske er Vanskeligheder, som man ved Ændringer i disse Loves Indgriben i hinanden kan overvinde paa en endnu bedre Maade end foreslaaet i Lovforslaget her, og jeg har ingen Grund til at tvivle om, at den højtærede Indenrigsminister vil være fuldkommen villig til sammen med Udvalget at overveje saadanne Forbedringer. Jeg synes, at man i det hele taget med fuld Ret kan sige, at den højtærede Indenrigsminister overførte alle rimelige Ønsker fra Ordførernes og andres Side har stillet sig paa et fuldkommen forhandlingsvilligt Standpunkt. Det undrer mig derfor ogsaa, at man — det var vist ogsaa fra det ærede Medlem Hr. Rodes Side — har villet bestride dette. Jeg kan kun for mit Vedkommende sige, at de Ønsker, som fra min Side er fremkommet overfor den højtærede Indenrigsminister, har han stillet sig meget velvillig til, og jeg kan ikke se, at der fra anden Side er stillet noget som helst rimeligt Krav, som ikke ogsaa den højtærede Indenrigsminister har erklæret sig rede til at tage under Overvejelse og forhandle velvilligt og fredeligt med Udvalget om.

Det er de faa Bemærkninger, jeg i Kraft af direkte Henvendelser til mig har fundet Anledning til at gøre. Men som jeg tillod mig at begynde med at sige: jeg finder ingen Anledning til at gaa dybere ind hverken paa historiske eller principielle Problemer. Historien mener jeg er uden den Historie, der kunde være Tale om at polemisere om —, og Principperne er vi i alt væsentligt enige om. Men naar man er naaet saa vidt i et Spørgsmaal, tror jeg, man er kommet til et Standpunkt, hvor al videre Forhandling bedst sker i et Udvalg.

Indenrigsministeren (Kragh): I Tilslutning til den Udtalelse, hvormed det ærede Medlem Hr. Hegelund-Lange sluttede sin Tale, vil ogsaa jeg sige, at efter min Formening har Forhandlingerne om denne Sag nu været inde paa alle de Hovedspørgsmaal, som knytter sig til den, saaledes at de videre Forhandlinger utvivlsomt maa ske gennem et Udvalg, om vi skal have Udsigt til at naa et Resultat. Jeg skal derfor heller ikke